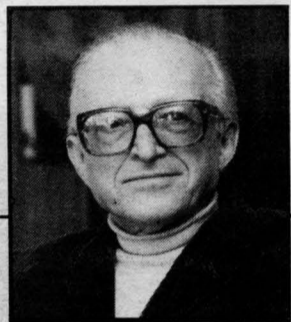

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

No hi ha res
com a casa

En una ocasió recent, vaig escriure un article on expressava els meus dubtes sobre una determinada manera d'articular la Comunitat Europea. Deia —em dol de repetir-ho— que la lliure circulació de persones i la potestat d'escollir lloc de residència i establir-s'hi crearia problemes greus.

He parlat de dubtes i encara en tinc. ¿Potser sóc víctima d'un pòsit de reaccionarisme? Em sabia molt de greu, perquè la llibertat que esmento seria una conquesta humana digna de tota mena d'elogis, un ideal que ningú no hauria de regatejar. ¿Però pot donar els resultats que se n'esperen? De moment ocorren fets desconcertants i dolorosos,

coses que passen ara. Itàlia, Suïssa i Alemanya ja han pres mesures per frenar l'entrada de refugiats procedents d'una Iugoslàvia en procés de liquidació. Centenars de milers de ciutadans fugen (quedaria curt dir que se'n van) de Bòsnia-Hercegovina, de Sèrbia, de Kosovo, de Macedònia o de Vojvodina. En altres zones de països de l'Est que aparentment han optat per la democràcia, també es produeix un èxode impressionant que els Estats democràtics amb denominació d'origen no estan disposats a absorbir. Desconcerta que centenars de milers de persones vulguin abandonar els seus països quan aquests es troben en el procés de liquidar dictadures, precisament en cerca de llibertat. Sembla que seria més coherent que aquestes multituds es quedessin a casa per aprofitar l'oportunitat de treballar a plena llum en allò que havien d'amagar a les fosques.

En una reunió d'alt nivell de la Conferència de Seguretat i Cooperació a Europa, s'ha demanat l'establiment d'una quota europea per a dosificar l'acollida de refugiats, als quals ja hi ha qui ha qualificat de sobrepès inaguantable per als països que els reben —o els haurien de rebre—. Ve a tomb de recalcar que en tot això no hi té res a veure el racisme: es tracta d'uns blancs que es volen protegir d'uns altres blancs, els quals (això sí) tenen uns altres costums i unes necessitats

immediates que ocasionen pertorbacions.

Em sembla especialment interessant fer una referència al tema del racisme. Darrerament, als catalans se'ns acusa amb una certa reiteració de racistes, esgrimint contra nosaltres unes raons inventades amb el propòsit —es diria— de fer una mena de proselitisme electoralista. El nacionalisme català és acusat de "racista", fent-li el penjament de rebutjar determinades ètnies. En aquest sentit, segurament és oportú de recordar una entrevista amb el senyor Manuel Mas, alcalde de Mataró, publicada a l'AVUI del dia 6-VII-92.

El senyor alcalde, tot afirmant que la gent que el coneix sap que ell és molt poc naciona-

lista, deia: "A mi, allò que em preocupa és com integrarem l'onada migratòria que ens vindrà, com fer-ho per conservar el medi ambient, que la gent tingui uns nivells culturals i de riquesa dignes".

No quedava clar, en la conversa que esmento, quina és l'onada migratòria que preocupa l'alcalde de Mataró, i és difícil de saber si es basava en alguna referència històrica que no té cap relació amb el color de la pell. Es tractaria, en tot cas, d'una altra cosa, tan curiosa i alligadora com el que ocorre ara mateix a Alemanya: en produir-se una somiada reunificació, resulta que els ciutadans de l'Oest reben amb moltes reserves els seus compatriotes de l'Est, als quals insten a quedar-se on viuen i a treure's el neguit de trasllats que creen molts conflictes. Es busca una manera raonable i humana d'arreglar-ho. Vull dir, i parlant d'un tema que actualment és objecte d'una preocupació general, que la solució no ha de consistir a traslladar en massa el Sud cap al Nord (seria un trasbals dels grossos per a brúixoles i cartes de navegar), sinó que una veritable solidaritat internacional trobi la manera d'arreglar-ho sense recórrer a caravanes de conductores ni a enormes mocadors de fer

farcells. No és fàcil, però si hi hagués encert s'estalviarien molts sofriments i una quantitat enorme de malentesos.

Pere Calders

DÚNIA LORDA